

II.

In het hoekvertrek boven de Donkere Poort, waar nu meer dan eene halve eeuw geleden zijn doorluchtige vader Carolus Quint het daglicht zag, zat koning Philips over zijn schrijfflessenaar gebogen en liet de rappe veder over het papier krassen, nu reeds uren lang. Buiten verzilverde de maan dakspitsen en torentinnen, den rondegang met den gekanteelden muur waar aan den voet, in het water van de vest, een groote gele sikkel op een paar donzen wolkjes dreef. Binnen waren, in de kandelaars, de waskaarsen reeds verre opgebrand. De loomheid van den zomernacht woog zwaar in de broeierige warmte van het dichtgesloten salet, waar bijwijlen een roetvlok op een pas beschreven velletje kwam sneeuwen.

Monseigneur Anthoni Perrenot, in bisschoppelijk violet; Ruy Gomez da Silva in het zwart satijn van zijn Spaansche wambuis, stonden eerbiedig zwigend links en rechts aan de zijde van hun meester, die deze aanwezigheid al eerst niet schijnt te merken. Het heeft elf uur geslagen, eerst op het torentje van het nabije Tempelhof, dan bij de Augustijnen, dan in het vrouwenbroersklooster, dan verder in al de kerken en kapellen van de ingeslapen stad. Op de galerij weerklinkt hol de stap van een eenzamen schildwacht in den nacht; de maan flitst in de spits van zijn hellebaard of op de stootplaat van zijn rapier.

Sedert hij daar straks, in zijn gramschap, de vergadering van de gedeputeerde staten verlaten heeft, zit de koning rusteloos voort te schrijven, zonder op te zien. Een enkele maal slechts laat hij zich een woord ontvallen, tegen hoveling en prelaat. Eindelijk rust de ganzenveder in de bevende hand. De oogen loopen vlug over de beschreven blaadjes: twee lange missieven waaraan hij een gedeelte van zijn nachtrust heeft besteed. Hij plooit zorgvuldig de beide brieven. Voor monseigneur Anthoni Perrenot het antwoord op de remonstrantie van de Generale Staten — woorden, beloften, uitvluchten, waarmee hij hun ongeduld paaien zal, tot de achterstallige soldij weer eens is gegaard. Voor den Spaanschen grande, die hem ondertusschen 's rijks zegel overhandigt en boven de kaarsevlam reeds den wassen vorm kneedt, de andere missieve, welke zorgvuldig dichtgeplooid en verzegeld, wordt toegestoken.

Met een diepe buiging, onhoorbaar, zijn de vertrouwelingen ruggewaarts uit des konings salet geschoven. Ruy Gomez gaat de galerij door het binnenplein over, tot aan den kortegaard, waar in de koelte van den vlierboom bij den put, een paar soldeniers op de steenen bank ten halve ingedut zitten. Kort klinken bevelen. Een stallantaarn wordt aangedragen. Een keten schuurt over de kribbe. Een breidel klikkert tegen stijgbeugels en ander paardentuig. Nog een poosje en de paardehoeven kletteren over de keien van het binnenhof.